

ע"פ 48402/02 - שגיא ברק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד

כב' השופט כרמי מוסק

כב' השופט שירלי רנור

עפ"ג 48402-02-17

המעערר
שגיא ברק
עו"ב"כ עזה"ד אלן פוקסברומר ויריב אבירים

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דיןו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שרון לארן בבל) מיום 16.1.17 בת"פ 24762-04-15.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודהתו בקבלת דבר במרמה ובשימוש במסמך מזויף בכונה לקבל דבר. בית משפט קמא כיבד את הסכמת העונשין שנכללה בהסדר הטיעון והטיל על המערער עונש מאסר בפועל למשך 60 ימים, מתוכם ירצו 35 ימים במצטבר למאסר אותו מרצה הנאשם, והיתרה תרואה בחופף. כמו כן הוטל עונש מאסר על תנאי. במסגרת הערעור התבקש להורות על ביטול פסק דיןו של בית משפט קמא, החזרת התקיק לבית משפט קמא ומתן אפשרות לצדדים לטעון באופן חופשי לעונש, זאת מהנימוקים שיפורטו בהמשך.

2. ואלה המעשים: עובר ליום 21.7.13 קיבל המערער לידי מסמך מזויף הנחזה להיות רישיון נהיגה זמני (להלן: "רישיון המזויף"). ביום 21.7.13 הזדהה המערער בפני נציגת שירות משרד רשות הרישוי באמצעות הרישיון המזויף, במטרה "לחדר" את הרישיון המזויף ולקבל רישיון נהיגה זמני מקורי. משהבחן כי הנזיקה מתעכבות בבדיקה הרישיון שמסר לה, ביקש ממנו המערער להחזיר אותו.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער טוען כי ערעור זה מוגש עקב שגיאה מהותית של הנאשם וסנגורו הבודם ולא של בית משפט קמא, שכיבד את הסדר הטיעון שהוצע על ידם. לטענתו, במועד הגעת הצדדים להסדר לא היה ידוע למערער ולמי מב"כ עמוד 1

הצדדים כי המערער ביצע את העבירות המוחסנות לו בהיותו משוחרר על תנאי (אסיר ברישון). המערער שוחרר שחרור מותנה (שליש) בחודש Mai 2010 מעונש מאסר של 12 שנים בגין עבירה משנת 2002. התוצאה האוטומטית של ביצוע העבירות במהלך השחרור המותנה היא הפקעה ממושכת של תקופת השחרור המותנה. ביום עומדת נגד המערער עתירה להפקעת תקופת השלישי. לועדת השחרורים אין שיקול דעת מלא בהחלטה בבקשת הפקעה, ועליה להפקיע את לפחות מחצית מיתרת התקופה של השחרור המותנה, במקרה דנן לכל הפחות שנתיים ורביע, ובנסיבות להפקיע את מלאה התקופה, דהיינו, עד ארבע וחצי שנים. בסביבות אלה מדובר במקרה שמשפיע על חירותו של המערער באופן דרמטי, ואי ידיעתו פוגמת בנסיבות דעתו של המערער בעת שנקשר בהסדר הטיעון, שכן לא הבין את ההשלכות האוטומטיות של הסכמתו. נטען כי יש להתחשב במערער שהשתחרר ממשרץ בחודש Mai 2010, נישא והפר אב שני ילדים. בשנת 2014 החל המערער בהליך פש"ר על מנת לאפס את חובותיו. המערער עבר הליך טיפול שיקומי ממשר בתקופת מאסרו ולאחר שחרורו צפוי להיות תחת פיקוחה של רשות, ובכלל זה להשתתף בטיפול קבוצתי ופרטני והוא פועל להציג תוכנית עבודה. הודגש עוד כי המערער וכן בא כוחו דאז, לא היו מודעים למשמעות כלילתו של רכיב המאסר בפועל בהסדר הטיעון.

4. ב"כ המשיבה טענה כי הייתה הסכמה בין הצדדים ולא מדובר בטעות, ובעיקר, המערער ידע כי אם יורשע יופקע לו הרישון. ועדת השחרורים הৎנסה אחת לכמה חודשים **לאחר** השחרור על מנת לוואו שהוא עומד בתנאים ובכל דין נציג היועם"ש פתח בכך שלא נפתחו תיקי חקירה חדשים. העבירה הרלבנטית נabraה בחודש יולי 2013, ובחודש נובמבר 2013, בדיון בוועדה, צוין כי נפתח תיק כנגד המערער ושוקלים לדרוש הפקעה, והמערער אף הגיע לכך. כך היה בעבר מספר דיןדים לאחר מכן. המערער היה מודע לכך ובחר לא לשთוף את באת כוחו בהליך זה כשהוא מזוהה פעמי אחר פעם שאם יורשע ישקלו הפקעת עונשו. גם כאשר המערער שוחרר, הדברים נאמרו לו, והוברו לו התנאים (הגוש פרוטוקול). המערער, אם כן, היה מודע למצבו המשפטי ובחירה שלא לשთוף את ערכיו דין, ולא בצד, שכן ביצע העבירה בהיותו אסיר ברישון.

דין

5. בפרוטוקולים בוועדת שחרורים, החל מפרוטוקול יום 14/3/2014, מצוין בምפורש כי לאור התקיק הפתוח כנגד המערער, ב"כ היועם"ש שומר על הזכות להגיש בבקשת הפקעה, ככל המערער יורשע. מכאן, שהמערער היה ער, הוא עבר לביצוע העבירה הנוספת והן לאחריה, כי ביצוע העבירה עלול לגרום להפקעת שחרור. יחד עם זאת, גדר הספק הננו האם המערער היה ער למשמעות הוראת סעיף 20(ב) לחוק שחרור על תנאי מאסר, תשס"א - 2001 הקובעת כי לועדה שיקול דעת להורות על המשך השחרור (מקום שנעבירה עבירה נוספת בתחום התקופת התנאי) ובבלבד שלא הוטל על האסир עונש מאסר בפועל בשל העבירה נוספת. המערער, כאמור, היה ער לאפשרות הפקעה, אך לא ברור הדבר שכן היה מודע לכך שנסיבות הועודה להימנע מהפקעה תלויה בכך שלא יוטל עליו עונש של מאסר בפועל בשל העבירה נוספת, מה עוד שמדובר, ענייננו, בתקופת מאסר קצרה מאוד. לפיכך, אף שלא נפללה טעות בגין דין של בית משפט קמא אשר כיבד את הסכם הצדדים, גזר הדין מבוטל ובית משפט קמא יגוזר הדין לאחר שישמע,icum, פעם נוספת, את טיעוני הצדדים, יחליט בדבר כחוכמתו ואין בהחלטה זו ממשום הבעת דעתה כלשהי לעניין העונש הרואי.

נitan היום, כ"ט ניסן תשע"ז, 25 אפריל 2017, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

